

Жеравица и стигнали въ Нишъ да се съединятъ съ австрийцитѣ.

Ала положението се измѣнило. Австрийскитѣ войски, вмѣсто да вървятъ по Цариградския пътъ за София, отбили се на дѣсно и презъ Косово поле слѣзли въ Скопие, превзели го и стигнали въ Велесъ и Шипъ на Вардара. Обаче, тука ги посрещнала силна турска войска, спрѣла ги и ги отблъснала. Оттогава австрийската войска ударила назадъ и се върнала чакъ на р. Сава. Раитѣ българи и сърби били излѣгани. Настаналъ голѣмъ страхъ. И наистина, отъ Цариградъ били изпратени въ въстаналитѣ мѣста свирепи еничери да унищожатъ селата Чипровци, Желѣзна, Копиловци, Клисуре, па дори и невѣстаналитѣ православни села.

Чипровци ъвреме смогнали да избѣгатъ къмъ Дунава и оттамъ съ австрийската войска минали презъ Оршова въ Унгария, па се заселили въ областъта Банатъ; други католици — павликяни отъ Свищовско, предвождани отъ католишкия владика *Никола Станиславичъ*, избѣгали въ Влашко, гдето се застояли около 50 години, а оттамъ и тѣ се преселили въ Банатъ въ 1738 г.

Турцитѣ съвършено разсипали и унищожили хубавия градецъ Чипровци и близкитѣ села. Заловенитѣ католици били избити или заробени. Селата заустѣли. Следъ много години въ Чипровци се заселили православни българи, които нѣмали връзка съ католицитѣ.

Така жалостно се свършило Чипровското въстание. Владичитѣ Петъръ Богдановъ, Илия Мариновъ, Стефанъ Кнежевичъ, Петъръ Парчевичъ и войводитѣ Георги Пѣячевичъ и Боганъ Мариновъ, макаръ да работили като родолюбиви българи и помогнали много да се прочуе България въ чужбина, не могли да вдигнатъ цѣлия народъ въ Западна България съ себе си, защото слушали заповѣдитѣ на католишкото сдружение (орденъ въ Италия, наречено *францисканци*, които искали